Ara Pirineus, 02/02/21

Els quatre punts cardinals

És normal que amb allò que "cada terra fa sa guerra" hi hagi poca unitat a l'Alt Pirineu, ja que ens coneixem relativament poc

Enric Quílez.

És ben sabut per tothom que les valls pirinenques, amb l'excepció de la plana cerdana, són d'orientació nord-sud, mentre que la Cerdanya té orientació est-oest. Apa ja tenim els quatre punts cardinals!

Això té importants conseqüències pràctiques en molts aspectes, com el climàtic, però avui parlaré de les comunicacions viàries. A l'Alt Pirineu, les carreteres segueixen les valls i estem molt més ben comunicats nord-sud, és a dir, amb Lleida o amb Barcelona, que no pas entre nosaltres mateixos. Gràcies a les importants inversions que es varen realitzar a la llavors C-1313, avui N-260, anar de Puigcerdà a la Seu d'Urgell és una travessa més o menys plàcida, esllavissades a part. Però això mateix no es pot dir de la resta del conegut com a "eix pirinenc", que d'eix només té el nom.

Per anar de la Seu a Sort cal passar pel port del Cantó, experiència poc agradable quan a l'hivern neva i glaça. De Puigcerdà a Ripoll, per la collada de Toses, ho tenim una mica millor, perquè solen treure força de pressa la neu, però si volem anar de la Molina al Berguedà, pel pla d'Anyella, la cosa empitjora.

De fet, les comunicacions fluides entre la Cerdanya i el Berguedà abans del túnel del Cadí eren pràcticament inexistents i les relacions entre ambdues comarques, poc més que simbòliques. Si volem anar de Puigcerdà a Tremp o de Puigcerdà a Vielha ja cal que posem benzina al cotxe i preguem no trobar problemes (vaques a la Bonaigua, neu al Cantó, etcètera). Tot depèn de per on hi anem, és clar, però no tenim gaires alternatives, de fet.

Per això dic que és més fàcil anar a Lleida o a Barcelona que de Puigcerdà a Vielha. És normal, doncs, que amb allò que "cada terra fa sa guerra" hi hagi poca unitat a l'Alt Pirineu, ja que entre nosaltres ens coneixem relativament poc i hi ha unes relacions justetes. Al cap i a la fi, els joves pirinencs no solen estudiar, per exemple, a la Seu, sinó a Lleida o a Barcelona o en algun altre lloc allunyat de les seves terres nadiues. Aquesta és una de les nostres desgràcies: que tot i tenir moltíssimes coses en comú, ens coneixem molt poc entre nosaltres.